

Starší Russell M. Nelson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nechte svou víru projevít

Den za dnem na cestě k věčnému určení posilujte svou víru. Dávejte ji najevo! Nechte svou víru projevít!

Drazí bratři a sestry, chtěli bychom vám vyjádřit svou hlubokou lásku a vděčnost. Jsme vděční za povolání, v nichž můžeme mezi vámi působit.

Když jsem nedávno letěl letadlem, pilot ohlásil, že se během sestupu dostaneme do pásma turbulencí a že si všichni pasažéři musí řádně zapnout bezpečnostní pásy. A jak se dalo čekat, turbulence přišly. A byly velmi silné. Několik řad za mnou přes uličku začala panikařit jedna vyděšená žena. Po každém děsivém zhoupnutí a žuchnutí, které otřáslo celým letadlem, hlasitě vykřikla. Manžel se jí snažil uklidnit, ale bezvýsledně. Její hysterické výkřiky neutichly, dokud jsme se z pásma turbulencí nedostali pryč a bezpečně nepřistáli. Bylo mi jí líto, že byla tak vystrašená. A protože víra je prostředkem k překonání strachu, mlčky jsem si přál, abych dokázal její víru posílit.

Později, když pasažéři vystupovali z letadla, ke mně přišel její manžel. Řekl: „Omlouvám se, že manželka byla tak vyděšená. Dokázal jsem ji uklidnit jedině tak, že jsem jí řekl: „Na palubě je i starší Nelson, a tak se nemáš čeho bát.“

Nejsem si jistý, zda zrovna má přítomnost na palubě měla být tím, co ji mělo uklidnit, ale chci říci, že jednou ze skutečností tohoto smrtelného života je to, že naše víra má procházet zkouškami a těžkostmi. Někdy tyto zkoušky přicházejí, když čelíme situacím, které se zdají být otázkou života a smrti. Pro tuto vyděšenou ženu

představovalo divoce rozhoupané letadlo jeden z těch okamžiků, kdy stojíme tváří v tvář tomu, jak silnou máme víru.

Pokud mluvíme o víře (o víře, jež může hory přenášet), nemluvíme o víře v obecném slova smyslu, ale o víře v Pána Ježíše Krista. Víru v Pána Ježíše Krista lze upevnit tím, že se o Něm učíme a žijeme podle svého náboženství. Nauka Ježíše Krista byla Pánem navržena tak, aby nám pomáhala posilovat víru. V jazyce dneška však slovo *náboženství* může pro různé lidi znamenat různé věci.

Anglické slovo *religion* (náboženství) znamená doslova „znovu svázat“ či „připoutat“ k Bohu.¹ Otázka, kterou bychom si mohli položit, zní: jsme natolik pevně přivázáni k Bohu, že se naše víra projevuje, nebo jsme ve skutečnosti přivázáni k něčemu jinému? Během pondělních rán například někdy slyším, jak se druzí baví o profesionálních sportovních utkáních, která se konala v neděli. Říkám si, zda některé z těchto zapálených fanoušků „nepoutá“ jejich „náboženství“ pouze k nějakému poskakujícímu míči.

Každý se můžeme zeptat: na co se zaměřuje naše víra? Na nějaký tým? Na nějakou značku? Na nějakou celebritu? I ten nejlepší tým může prohrát. Sláva celebrity může pohasnout. Existuje jen Jeden, v Němž lze vždy bez rizika věřit, a to Pán Ježíš Kristus. A je zapotřebí, abyste svou víru projevovali!

Bůh v *prvním* přikázání ze svého Desatera pravil: „Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.“² Řekl také: „Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“³ Přesto však mnoho lidí hledá vnitřní pokoj pouze při pohledu na svůj výpis z účtu nebo hledá vzory hodné následování jen mezi svými bližními.

Zkouškou víry často procházejí lékaři, akademici a politici. Projeví se jejich náboženství, zatímco se snaží dosahovat svých cílů, nebo zůstane skryto? Jsou přivázáni k Bohu, nebo k člověku?

Takováto zkouška mě potkala před pár desítkami let, kdy mě jeden z kolegů z lékařské fakulty káral za to, že nedokáži oddělit své odborné znalosti od náboženského přesvědčení. Požadoval, abych *nesměšoval* jedno s druhým. Jak bych ale mohl? Pravda je pravda! Je nedělitelná a žádnou její část prostě nelze vypustit.

Ať již pravda pochází z vědecké laboratoře, či ze zjevení, zdrojem veškeré pravdy je Bůh. Veškerá pravda je součástí evangelia Ježíše Krista.⁴ I přesto se po mně chtělo, abych svou víru skrýval. Žádosti svého kolegy jsem však nevyhověl. Nechal jsem svou víru projevit!

Ve všech odborných oblastech platí přísná kritéria přesnosti. Učenci si cení své svobody vyjadřování. Nelze ale poznat plnost pravdy, pokud je část něčích znalostí „zapovězena“ lidskými nařízeními.

Nelze nebrat na vědomí duchovní pravdu, a zvláště pak božská příkázání. Dodržování božských příkázání s sebou přináší požehnání – pokaždé!

Porušování božských příkázání je příčinou ztráty požehnání – pokaždé!⁵

Na tomto světě je spousta problémů, protože ho obývají nedokonalí lidé. Jejich záměry a tužby jsou do značné míry ovlivněny jejich vírou, či nedostatkem víry. Mnozí mají jiné priority než Boha. Někteří zpochybňují význam náboženství v moderním životě. A jako ostatně v každé době, jsou zde i dnes takoví, kteří se vysmívají svobodnému praktikování náboženství nebo ho odsuzují. Někteří dokonce svádějí na náboženství všechno zlo světa. Je třeba přiznat, že byly doby, kdy se ve jménu náboženství páchala zvěrstva. Ale život podle čistého náboženství Páně, což znamená, že člověk usiluje o to, aby se stal opravdovým učedníkem Ježíše Krista, je životním stylem a každodenním závazkem, který nám přináší božské vedení. Když žijete podle svého náboženství, uplatňujete svou víru. Necháváte svou víru projevit.

Pán věděl, že Jeho děti budou potřebovat zjistit, jak Ho najít. „Neboť těsná je brána,“ pravil, „a úzká je cesta, která vede k oslavení ..., a málo je těch, již ji nalézají.“⁶

Jedním z nejlepších způsobů, jak nalézt svou cestu a vytrvat na ní, je studium písem. Znalost písem

nám rovněž poskytuje drahocennou ochranu. V minulosti si například infekce, jako byla „horečka omladnic“, vyžádaly život mnoha nevinných matek a novorozeňat. Starý zákon však obsahuje správné zásady, jak zacházet s infikovanými pacienty, a tyto zásady byly sepsány před více než 3 000 lety!⁷ Mnozí lidé zahynuli, protože lidé v honbě za poznáním opomněli dbát slova Páně!

Draží bratři a drahé sestry, co v životě postrádáme, pokud se stále učíme, „ale nikdy ku poznání pravdy přijíti [nemůžeme]“?⁸ Studium písem můžeme nabýt velkých znalostí a skrze modlitby víry můžeme získat inspiraci.

Když budeme takto studovat a modlit se, pomůže nám to při každodenním rozhodování. Zvláště tehdy, když jsou vytvářeny a prosazovány lidské zákony, musí být vždy našim měřítkem zákony Boží. Při řešení kontroverzních záležitostí máme vždy nejprve vyhledat Boží vedení.

Máme „[vztahovat] všechna písmena [sebe] ... ku [svému] prospěchu a ... poučení“.⁹ Když se snažíme vymezit sami sebe pomocí výrazů jako například „můj soukromý život“, nebo dokonce „mé nejlepší chování“, skrývá se v tom jistě nebezpečí. Pokud se

člověk snaží rozkouskovat si život na takovéto samostatné příhrádky, nikdy nedosáhne plně míry morální bezúhonnosti – nikdy se nestane vším tím, čím by se mohlo stát jeho *pravě* já.

Pokoušení být populární může klást veřejné mínění před slovo Boží. Politické kampaně a marketingové strategie ve velké míře využívají k vytváření svých plánů průzkumy veřejného mínění. Výsledky takových průzkumů jsou poučné. *Ale* lze je jen stěží použít jako důvod k ospravedlnění neposlušnosti Božích přikázání! Špatné není nikdy správné, dokonce i když „to dělá každý“. Zlo, omyl a temnota nebudou nikdy pravdou, dokonce i když jsou populární. Varování zapsané v písmech praví: „Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmou.“¹⁰

Po 1. světové válce se stala populární jedna poněkud vyzývavá písnička. Nabádala k nemravnosti

a odvolávala se na to, že 50 milionů lidí se přece nemůže mýlit. Skutečnost je ale taková, že 50 milionů lidí se mýlit *může* – a to naprosto mýlit. V očích Boha, jenž bude jednoho dne soudit všechny naše skutky a tužby, je nemorálnost vždy nemorálností.¹¹

Porovnejte obavy a nedostatky víry, které převažují v dnešním světě, s vírou a odvahou mé milované dcery Emily, jež nyní žije na druhé straně závoje. Když její tělo zasažené rakovinou opouštělo smrtelný život, dokázala jen stěží mluvit. Ale s úsměvem na tváři mi řekla: „Tatínku, neboj se o mě. Víím, že budu v pořádku!“ Její víra se projevila – jasně se projevila – v onom citlivém okamžiku, zrovna když jsme to nejvíce potřebovali.

Tato krásná mladá matka pěti dětí měla naprostou víru ve svého Nebeského Otce, v Jeho plán a ve věčné blaho své rodiny. Byla pevně přivázána k Bohu. Byla naprosto

věrná smlouvám, jež uzavřela s Pánem a s manželem. Milovala své děti, ale i navzdory nadcházejícímu odloučení pociťovala pokoj. Měla víru ve svou budoucnost, a také v tu jejich, protože měla víru v našeho Nebeského Otce a Jeho Syna.

V roce 1986 prezident Thomas S. Monson řekl: „Samozřejmě, že ... všichni budeme čelit strachu a obavám, zažijeme výsměch a setkáme se s protivností. Mějme odvahu vzdorovat společenským kompromisům, odvahu stát za zásadou. Právě odvaha, nikoli kompromis, přináší úsměv Božího schválení. ... Pamatuje na to, že všichni lidé mají své obavy, ale ti, kteří jim [s vírou] čelí, mají rovněž odvahu.“¹²

Rada presidenta Monsona je nadčarová! A tak vás, drazí bratři a sestry, snažně prosím: Den za dnem na cestě k věčnému určení posilujte svou víru. Dávejte ji najevo! Nechte svou víru projevit!¹³

Modlím se, abyste byli pevně připoutáni k Bohu, aby se vám díky tomu Jeho věčné pravdy navždy vryly do srdce. A modlím se o to, abyste po celý život nechávali projevovat svou víru! Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Když se narodí dítě, na dvou místech se mu podváže pupeční šňůra a poté se mezi těmito podvázáními přetne. Ligace (podvázání) je spojka – pevná spojka. Anglické slovo *religion* (neboli náboženství) je latinského původu: *re* znamená „znovu“ či „zpátky k“, a pravděpodobně *ligare*, což znamená „připoutat“ nebo „svázat“. Z toho lze vyrozumět, že náboženství „váže věřící k Bohu“.
2. Exodus 20:3. Dále Pán řekl: „Obrátte se a odvrátte od [model] vašich, a ode všech ohavností vašich.“ (Ezechiel 14:6.)
3. Nauka a smlouvy 6:36.
4. Viz Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Viz Mosiáš 2:41; Nauka a smlouvy 58:30–33; 82:10. Tato zásada platí pro každého, neboť „Bůh [nikomu nestrání]“. (Skutkové 10:34; viz také Moroni 8:12.)
6. Nauka a smlouvy 132:22.
7. Viz Leviticus 15:13.
8. 2. Timoteovi 3:7.
9. 1. Nefi 19:23.
10. Izaiáš 5:20.
11. Písma učí: „Pojďte k Pánu, ke Svatému. Pamatujte, že stezky jeho jsou spravedlivé. Vizte, cesta pro člověka je úzká, ale leží před ním v přímém směru a strážným brány je Svatý Izraelský; a nezaměstnává tam žádného služebníka; a není žádné jiné cesty kromě té, která vede tou branou; neboť on nemůže být oklamán, neboť Pán Bůh je jméno jeho.“ (2. Nefi 9:41.)
12. Thomas S. Monson, „Courage Counts“, *Ensign*, Nov. 1986, 41. Při jiné příležitosti pronesl president Monson tuto inspirující výzvu: „Chceme-li žít vznešeně, musíme si vypěstovat schopnost čelit nesnázím s odvahou, zklamáním s veselou myslí a vítězstvím s pokorou. ... Jsme synové a dcery žijícího Boha, k Jehož obrazu jsme byli stvořeni. ... Nemůžeme upřímně zastávat toto přesvědčení, aniž bychom pocítovali hluboké nové vnímání síly a moci, a to síly žít v souladu s příkázáními Božími a moci odolávat Satanovým pokušením.“ („Yellow Canaries with Gray on Their Wings“, *Ensign*, July 1973, 43.)
13. „Popírejte v sobě veškerou bezbožnost.“ (Moroni 10:32.) Nebojte se člověka více nežli Boha. (Viz Nauka a smlouvy 3:7; 59:5.)

Starší Richard G. Scott
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Příklad zajisté dal jsem vám“

Tím největším příkladem, který kdy kráčel po zemi, je náš Spasitel, Ježíš Kristus. ... Vyzývá nás, abychom se řídili Jeho dokonalým příkladem.

Když jsem přemítal o své povinnosti dělit se s druhými o evangelium, zamyslel jsem se nad svými blízkými, kteří mi svým láskyplným přesvědčováním pomohli nalézt Bohem určenou cestu, jež mě podporovala v duchovním pokroku. V klíčových okamžicích života mi Otec v nebi vždy požeňnal někým, komu na mně natolik záleželo, aby mi pomohl vést má rozhodnutí žádoucím směrem. Řídili se těmito slovy Spasitele: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy činili.“¹

Když jsem byl malý, můj otec nebyl členem Církve a matka nebyla v Církvi tak aktivní jako dřív. Bydleli jsme v té době ve Washingtonu, D.C., a rodiče mé matky žili ve státě Washington, což je 4 000 kilometrů daleko. Několik měsíců po mých osmých narozeninách nás přes celé Spojené státy přijela navštívit babička Whittleová. Znepokojovalo ji, že jsme ani já, ani můj starší bratr stále nebyli pokřtěni. Nevím, co o tom tehdy řekla mým rodičům, ale vím, že jednou dopoledne vzala mě i mého bratra do parku a podělila se s námi o své pocity ohledně toho, jak je důležité být pokřtěn a pravidelně

chodit na církevní shromáždění. Nedokáži si přesně vybavit, co nám řekla, ale její slova se dotkla čehosi v mém srdci a já i bratr jsme se brzy nato dali pokřtít.

Babička nás i nadále podporovala. Vzpomínám si, že kdykoli jsem já nebo bratr měl mít na shromáždění proslov, zatelefonovali jsme jí a požádali ji, aby nám poradila, co máme říkat. Během několika dnů jsme měli v poště rukou psaný proslov. Za nějaký čas místo proslovů začala posílat jen osnovu, což z naší strany vyžadovalo více úsilí.

Během rozhovorů s tatínkem, kdy se mu snažila pomoci pochopit, jak je důležité, aby nás vozil na církevní shromáždění, prokazovala vždy tu pravou míru odvahy a úcty. Všeomňnými vhodnými způsoby se nám snažila pomáhat pocítovat v životě potřebu evangelia.

A co je nejdůležitější, věděli jsme, že nás má babička ráda a že má ráda evangelium. Byla nám skvělým příkladem! Jsem velmi vděčný za to, že se se mnou dělila o své svědectví, když jsem byl ještě malé dítě. Její vliv změnil směr mého života pro věčné dobro.